

miút. Részit beágyazta, más részit átrakta a ládára. Azután ő is lefeküdt.

... Csak úgy süvitett a szél a füle mellett, amint repültek. Hirtelen kanyarulattal megkerülték a templom tornyát, azután egyenes iramban a temető felé szálltak. Ekkor éles füttyentést hallott. Az irányába nézett, hát az ángyát látta balkézfelől jó alant repülni. Roppant csufnak látszott, mintha ötven esztendővel vénebb lett volna. Megborzadt, amint a hosszú seprűt uszni látta utána. Magára eszmélt. Ránézett Péterre. Most látta csak, hogy annak a lábai közt is seprű hasítja a levegőget. Aztán megérezte, hogy az egyik kezében maga is a seprű nyelét szorítja.

A temető fölött nagy zugással keringtek már vagy ötvenen. Mindenkire ráismert. A potrohos Őrszének két seprű kellett a nagy hasához. Boris nem volt közöttük.

Megnyílt a temető kápolnájának ajtaja s mind ahányan voltak, miként ha szélvész sodorná őket, úgy vágódtak be rajta. Mintha kürtöbe jutottak volna, nagy sötét esőben sodródtak lefelé. Óriási kovácsműhelyben értek földet. Három nagy fujtatóval szitották a tüzet emberformájú alakok, akiknek szőrös volt és meztelen a testük, a homlokukon két esenevész szarvacska dudorodott, mint egy borjué, akkorák. A lábuk is olyanforma. Mások izzó csontokat kalapáltak. Mikor Jánost meglátták, mindegyik táncolni kezdett és üvöltöni.

A főnökük, aki olyan karosszékekben ült, mint a plébános ur, tapsolt hozzá s a szájából a rikitó hangokkal kékes lángokat bőfögött.

Tüzes harapófogókkal estek a derekának. A szájába petroleumos kócot dugtak s meggyújtották. A füst fojtogatta, égő cseppek szivárogtak le a torkán át a gyomrába. A szemei kidagadtak. Mikor a csontjai már kilátszottak a fityegő husefatok közül, ráfektették az üllőre s ahányan voltak, nekiálltak kalapálni. Az ángya vihogott a fejénél. Őrzse a hasát fogta nevetésben. Péter nem szólt egy szót sem, csak nézett János arcába.

Tántorgott, amikor eleresztették. Más került sorra. Nem hederítettek rája többet. Ekkor hozzálépett Péter.

— Gyerünk, — mondta — megkaptad a magadét. Boris miatt minden héten ehozlak eccer.

Ujból szálltak kifelé.

Egyszerre csak érezte, hogy Péter ellöki magától s ő zuhan veszett sebességgel lefelé. Egyenesen a Keselyű sziklára. Kapaszkodott volna, ha lett volna mibe. A vére meghűlt az ereiben, borzongás futott végig rajta s a következő pillanatban felordított:

— Boris!

Az asszony felugrott. Odament hozzá.

— Mi az? Mi lelte kendet?

János felébredt. Nyöszörögve kereste az asszonyt a sötétben. Mikor elérte, magához huzta. Átölelte.

— Boris, te vagy? Szerece-e? Boris! Lelkem!

Az asszony nem állt ellen. Jól esett neki a simogató szó, mint száraz földnek a nyári eső.

— Mi lelte kendet?

— Jaj, úgy fáj a végnyam. A mejjem is ég. Ne is kérdezd. Csak jó, hogy itt tulla magam mellett. Ugy-e szerece, mer esztán én is jobban megbecsüllek.

Nem kérdezett az asszony semmit, csak odabourult az ura mellére és nagy, kövér cseppekben hullatta a könnyeit rája.

Ugy örültek egymásnak, mint ahogy csak azok tudnak, akik másodsor is megtalálták egymást.

Boris reggel az ura karjában ébredt. János fekve maradt, Boris herbateát meg szénapelyvát főzött. Ezt a másikat kifacsarta s egy kendőben rakta az ura derekára, aki bizony három napig nyomta az ágyat.

Aznap, mikor felkelt, lefogtak a szomszéd faluban egy vadorzót. Akadt olyan is, aki hallotta a lövést, másik látta őt a Bükkös felé menni. A hurok egészen köréje szorult. Később be is vallotta, hogy ő lötte le Pétert, mert félt, hogy feljelenti.

János pedig nem ment többet koresmába, hanem vett egy kis akóval s ha ihatnékja támadt, az asszonnal hozatott föl a pincéből egy féllitert. De nem ám pálinkát. Csakis bort.

Fodor Gyula.

szent havason utatvesztve.

Ha lobban utolsó ablakom tükrén
Reszkető jajjal az alkonyi fény,
Zendül az árnyék fekete hulláma
Paskolja bátran a vágyaimat:
Tengerre száll a kalandra váró,
Szépségért bomló nyugtalan lelkem
Atonnaszdja.

S míg hullámszik lágyan a fekete ár:
Lelkem, hajóm idegen vizeken jár,
Ködlök előitem hőmezők válla,
Illatozó erdők rózsafája,
Csillogó tavak békiűd kékje
S minden Szépség, mi távolba térve
Szivembe férne, szivemben élne.

A csábos, kápráztató köd helyett
Szebb a boldogító szép valóság.
Hőmezők szikrázó bársonyándl
Mi csillogóbb, nyakad meleg hava?
Bődítő erdők rózsafájándl
Illatozóbb ajkad hamvas szirma
S kéklő tavak színét csak szemednek
Ragyogó-mély kéksége tompítja.

Miért vágyik lelkem messze délre...?
Mikor szebb hőmezőn pihenhet ajkam,
Melegebb rózsá illatát szivhatom
S a legszebb két tó verőfényének
Hódolhat boldogan büszke fejem.

Vágyrobbontó képek tarka színei
Ne kísértsetek, magamra hagyjatok!

Én vakmerő havasi bolyongó!
Lélekvesztő, csillogó havason
Utatvesztve futkos szomjas ajkam
S nincs út, nincs hang, segélythozó utas...!
Csak szikrázó, végtelen hőmező.
Kétségbe esve, de im, sorsommal
Már végleg megbékülve, megadón
Omlók le szent Havasom illatos,
Szűzi havára.

Nincs már hatalma rajtam idegen
Szépnek... Havas mezőn holt-hidegen
Lették idegenbe szóló vágyam,
Ordások szedték szét, úgy — éjfél tájban.

Lázár Lajos

könyvkereskedése megnyílt.

Feketesas-utca 17. szám.